

CONV 473/02

NOT

Ärende: Sammanfattande rapport från plenarmötet
– Bryssel den 20 december 2002¹

I. ÖPPNANDE AV MÖTET

1. Ordföranden lägger fram arbetsprogrammet för 2003

1. Ordföranden Valéry Giscard d'Estaing öppnade konventets plenarmöte med att välkomna resultatet av Europeiska rådet i Köpenhamn i fråga om utvidgningen. Han uppmanade konventet att förena sig med honom i lyckönskningarna till de tio länder vars förhandlingar nu har slutförts.
2. Ordföranden påminde om det betydande arbete som konventet står inför från början av 2003, om den tidsfrist som Europeiska rådet i Köpenhamn har satt för slutförandet av konventets arbete skall kunna hållas. Konventets januarimöte kommer att ägnas åt en inledande diskussion om institutionernas funktion med utgångspunkt i ett dokument om dessa frågor som presidiet kommer att dela ut. Vid det första av de båda mötena i februari kommer man att diskutera rapporten från arbetsgruppen för ett socialt Europa och eventuellt också diskutera den regionala dimensionen. Samtidigt börjar presidiet utarbeta ett utkast till artiklar i fördraget med stöd av diskussionerna i plenarmötet och rapporterna från de olika arbetsgrupperna.

¹ Ett fullständigt referat från plenarmötet finns på webbplatsen:
<http://european-convention.eu.int>

Den första uppsättningen artiklar (avdelningarna I, II och III) håller redan på att utarbetas och bör vara färdiga att läggas fram för konventet vid plenarmötet i januari, så att de kan diskuteras i februari. Den andra uppsättningen (avdelningarna V, VII och IX) kommer att läggas fram i februari och den tredje uppsättningen (avdelningarna IV, VI, VIII och X) kommer att läggas fram i mars/april. Detta medför att konventet kan ha tillgång till ett fullständigt utkast till den första delen av fördraget före påsk. Del III (allmänna bestämmelser och slutbestämmelser) kommer också att delas ut i april.

3. Samtidigt kommer arbetet med den andra delen av fördraget att inledas. Presidiets avsikt är att senast i slutet av januari till konventsledamöterna dela ut en analys av de befintliga artiklarna i fördraget och fastställa vilka av dessa som bör ersättas av nya artiklar i del I i det nya fördraget, vilka av dessa som behöver ersättas av nya artiklar i del II (dvs. de nuvarande bestämmelserna om GUSP och RIF) och vilka som bara kommer att kräva vissa tekniska ändringar (med hänsyn till de nya bestämmelserna i del I). Presidiet kommer att utarbeta utkast till de artiklar i del II som kräver väsentliga ändringar. Det planeras att konventets sekretariat tillsammans med en expertgrupp från de tre institutionernas juridiska avdelningar skall arbeta med de artiklar som bara behöver tekniska ändringar.
4. Hur utkast till artiklar skall behandlas beror på resultatet av plenardiskussionerna. Om de i stort sett godtas vid plenarmötet kommer konventsledamöterna att uppmanas att efteråt i skriftlig form framföra alla preciseringar som de önskar beaktade. Om det finns meningsskiljaktigheter i sak kan man upprätta en diskussionsgrupp med särskilt mandat och kort tidsfrist. Presidiet var mån om att alla konventsledamöter skulle engagera sig så mycket som möjligt i den nya och avgörande fasen av konventets arbete och ansåg att dessa förslag till arbetsmetoder är den bästa garantin för att konventet skall nå största möjliga enighet före sommaren.

2. Yttre åtgärder

- **Debatt om rapporten från arbetsgrupp VII där Jean-Luc Dehaene är ordförande (CONV 459/02)**

i. Jean-Luc Dehaenes föredragning av rapporten

5. Vice ordföranden Jean-Luc Dehaene som är ordförande i arbetsgrupp VII föredrog sin rapport (CONV 459/02). Han framhöll att arbetsgruppens utgångspunkt hade varit en gemensam önskan att sörja för ökad samstämmighet och effektivitet i EU:s yttre åtgärder och redogjorde kortfattat för några av de viktigaste rekommendationerna. Arbetsgruppen föreslår att principerna och målen för EU:s yttre åtgärder skall definieras i fördraget (en text hade utarbetats för detta ändamål), och att Europeiska rådet skall omsätta dessa till särskilda strategiska mål. När det gäller befogenheter föreslog man att unionens befogenhet att ingå externa avtal som omfattar frågor som ligger inom dess interna behörighetsområde uttryckligen bör anges i fördraget. Arbetsgruppen har undersökt hur arrangemangen inom och mellan institutionerna kan förstärkas för att öka samstämmigheten och effektiviteten i de yttre åtgärderna. Flera alternativ till ökad samordning mellan den höge representanten och kommissionsledamoten med ansvar för yttre förbindelser har diskuterats, vilket ledde fram till en allmän uppfattning som innebär att båda funktionerna skulle innehas av en person, som skulle vara kommissionsledamot men ha ett separat mandat och vara ansvarig inför rådet i frågor som rör GUSP. För att öka effektiviteten i beslutsfattandet enades arbetsgruppen om att de nuvarande bestämmelserna om användning av omröstning med kvalificerad majoritet i GUSP-frågor bör användas på ett bättre sätt, och rekommenderade att fördraget skall innehålla en möjlighet för Europeiska rådet att besluta med enhällighet om att utvidga användningen av omröstning med kvalificerad majoritet i framtiden. Det fanns brett stöd men inte enighet för att utsträcka omröstning med kvalificerad majoritet till att omfatta alla handelspolitiska områden. Dessutom lämnades rekommendationer om främjande av samstämmigheten i unionens yttre representation, politiken för utvecklingssamarbete och Europaparlamentets roll.

ii. Plenardebatt

6. Konventsledamöterna välkomnade allmänt det arbete som genomförts av arbetsgruppen för yttre åtgärder, särskilt dess ansträngningar att överbrygga klyftan mellan skilda ståndpunkter och att fastställa en gemensam grund i de frågor som omfattas av mandatet.
- Konventsledamöterna bekräftade vikten av att öka samstämmigheten och förbättra effektiviteten, något som ofta återkom i inläggen under plenarmötet. Alla var eniga om att unionen har mycket att vinna på ett gemensamt agerande i internationella sammanhang och att den bör använda alla instrument som står till dess förfogande på ett samstämmigt och effektivt sätt. Den centrala frågan vid debatten var vilka arrangemang, både i fråga om fördragsändringar och reform av arbetsmetoderna, som skulle bidra till att göra unionen till en starkare internationell aktör som kan försvara sina intressen och främja sina värderingar. Några ledamöter påpekade dock att den verkliga fråga som borde tas upp inte är de institutionella arrangemangen inom EU utan den politiska viljan och engagemanget att nå fram till gemensamma ståndpunkter i de viktigaste politiska frågorna.
7. Följande frågor togs upp.

Principer och mål

8. Man uttryckte allmänt stöd för arbetsgruppens rekommendation att i fördraget klart definiera de bakomliggande principerna och de allmänna målen för EU:s yttre åtgärder. Det fanns också brett stöd för den text som arbetsgruppen föreslog för att definiera dessa "principer och mål". Några ledamöter beklagade dock att den inte hänvisar till Europeiska Unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. En del välkomnade att det bland principerna och målen anges att det främsta syftet med utvecklingspolitiken skall vara att utrota fattigdomen, i synnerhet i låginkomstländer, medan andra oroade sig för att en sådan hänvisning kan begränsa handlingsutrymmet i EU:s utvecklingspolitik.

Kopplingen mellan samstämmighet och effektivitet och institutionernas inre strukturer

9. Kopplingen mellan målet att öka samstämmigheten och effektiviteten i de yttre åtgärderna och organisationen av och strukturerna inom institutionerna erkändes allmänt. Ett stort antal ledamöter stödde att rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) delas upp i två separata konstellationer varvid en särskild rådskonstellation för "yttre åtgärder" inrättas. Flera ledamöter ansåg att ordföranden för detta råd bör vara den person som innehar befattningen som hög representant, medan ett antal ledamöter var tveksamma till huruvida den höge representantens ansvar och uppgiften att sitta som ordförande i rådet är förenliga, särskilt om en enda person skulle kombinera befattningarna som hög representant och kommissionsledamot med ansvar för yttre förbindelser.
10. Det fanns brett stöd för rekommendationen om en kontaktpunkt i kommissionen för alla områden av yttre förbindelser inom kommissionens ansvarsområde. Flera talare förordade att denna roll skall tilldelas en vice ordförande i kommissionen.
11. Vikten av att undvika dubbelarbete och öka samstämmigheten och effektiviteten mellan avdelningarna betonades, och många stödde inrättandet av en gemensam avdelning för yttre åtgärder. Flera ledamöter uttryckte sitt stöd för inrättandet av en diplomatjänst och diplomatakademi för EU, medan andra anförde att de nationella strukturerna var oersättliga och föredrog ett förbättrat samarbete mellan medlemsstaternas befintliga strukturer.

Kopplingen mellan samstämmighet och effektivitet och instrument och beslutsförfaranden

12. Det förelåg enighet om behovet av att bättre utnyttja de möjligheter som finns att fatta beslut genom omröstning med kvalificerad majoritet inom GUSP och bestämmelser som medger en viss grad av flexibilitet, t.ex. konstruktiv röstnedläggning. Alla var eniga om att det är lämpligt att införa en bestämmelse i fördraget som skulle ge Europeiska rådet möjlighet att i framtiden besluta med enhällighet om att utvidga användningen av omröstning med kvalificerad majoritet. Några ville gå längre genom att nu införa en utvidgning av omröstning med kvalificerad majoritet i det nya fördraget för att underlätta ett effektivt beslutsfattande i en utvidgad union. De hävdade att möjligheten att använda omröstning med kvalificerad majoritet i sig skulle bidra till att uppnå enighet i rådet. Några betonade att en medlemsstat inte skulle kunna godta att finna sig tillhöra en minoritet i en fråga där dess väsentliga intressen står på spel och förordade därför en skyddsklausul för att förhindra sådana situationer.

13. Förslagen om att utvidga omröstningen med kvalificerad majoritet till att omfatta alla handelspolitiska områden inklusive tjänster och immaterialrätt fick mycket brett stöd. Några betonade dock att detta bör ske utan att det påverkar harmoniseringen inom interna politikområden. En del varnade för en utvidgning av omröstning med kvalificerad majoritet på detta område, eftersom de var oroliga för konsekvenserna för uppdelningen av befogenheter inom de interna politikområdena.
14. Flera talare betonade nödvändigheten att säkerställa samstämmighet mellan utvecklingssamarbetet och andra aspekter av de yttre åtgärderna samt de yttre aspekterna av den inre politiken. Några framhöll att det är viktigt att bekräfta att EU:s utvecklingsprogram inriktas på fattigdomen. Ett antal talare betonade också att en bättre samordning mellan uppläggningspolitiken på europeisk nivå och utvecklingspolitiken och användningen av resurser på nationell nivå måste säkerställas.
15. Flera ledamöter stödde förslaget att införa en bestämmelse om "gemensamma initiativ" i fördraget, där de olika aspekterna av EU:s yttre åtgärder skulle kombineras och därigenom främja ett samstämmigt uppträdande.

Kopplingen mellan förmågan att agera snabbt inom GUSP och tillgången till finansiella medel

16. Vikten av att unionen kan omsätta sina beslut i praktisk handling och därför att se till att GUSP-delen av EU:s budget tilldelas adekvata medel framhölls. Flera konventsledamöter stödde förslaget att den person som innehar befattningen som hög representant bör ha befogenhet att snabbt få tillgång till nödvändiga finansiella medel för att kunna reagera omedelbart på utvecklingen på plats.

Europaparlamentets roll

17. Många ledamöter ansåg att Europaparlamentets roll i samband med EU:s yttre åtgärder bör förstärkas, med ett större informationsflöde från andra institutioner, större betydelse vid förhandlingar om och ingående av internationella avtal (samtyckesförfarande vid avtal som har ekonomiska konsekvenser för EU:s budget eller rör frågor som beslutas internt genom medbeslutande) samt regelbundna debatter om GUSP-frågor med den person som innehar befattningen som hög representant.

Yttre representation

18. De flesta talare underströk vikten av tydlighet i unionens yttre representation och var eniga om att arrangemangen för den yttre representationen bör bidra till unionens förmåga att utöva inflytande på den internationella utvecklingen. För ett stort antal talare innebar detta att unionen bör söka formell status och eventuellt fullt medlemskap i relevanta specialiserade organisationer. En del tillade att detta inte bör påverka medlemsstaternas status i dessa organisationer. Ett antal talare uppgav att konsekvenserna av att euroområdet är företrätt i de internationella finansinstituten behöver undersökas ytterligare. Några ledamöter ansåg att det är viktigare att lämna ett enda budskap än att ha en enda talesman eller representation. Det rådde allmän enighet om att samordningen bör förbättras i de internationella organisationerna och konferenserna.

Förbindelserna mellan institutioner och aktörer

19. Konventsledamöterna delade arbetsgruppens bedömning av behovet att undersöka rollerna för den höge representanten för GUSP och den kommissionsledamot som har ansvar för yttre förbindelser, när man diskuterar hur en ökad samstämmighet kan säkerställas mellan de utrikespolitiska besluten å ena sidan och användningen av instrument på området yttre förbindelser å den andra.
20. Flera talare ansåg att båda befattningarna bör införlivas med kommissionen. En del talare ifrågasatte det alternativ i arbetsgruppens rekommendationer där det anges att båda befattningarna kan innehas av en enda person ("dubbla befogenheter"): Andra kan godta det i ett övergångsskede. Flera andra talare föredrog detta alternativ, och ansåg att det har fördelen att de särskilda arrangemangen för olika politikområden respekteras samtidigt som den övergripande samstämmigheten säkerställs.

21. Ett antal ledamöter ansåg att båda befattningarna bör förbli åtskilda, samtidigt som de rekommenderade konkreta åtgärder för att öka samarbetet och förbättra samstämmigheten mellan de båda politikområdena. Rådets utrikespolitiska roll är central och i synnerhet bör den höge representantens särskilda förhållande till regeringarna och utrikesministrarna bibehållas. Dessutom är ESFP och de militära resurserna ett viktigt instrument till stöd för utrikespolitiken och ansvaret i försvarsfrågor kan inte tilldelas kommissionen. Man betonade genomförbarheten av alternativet med "dubbla befogenheter", de konsekvenser som det eventuellt kan få för kommissionärskollegiets art och funktion och svårigheten för en person att vara ansvarig inför två myndigheter. En del ledamöter ansåg att det inte vore önskvärt att en person med dubbla befogenheter eller en "yttre representant" är ordförande i rådet (yttre åtgärder). Andra tyckte att det var viktigare för samstämmigheten att den höge representanten är ordförande i rådet än att en person kombinerar befattningarna som hög representant och kommissionsledamot med ansvar för yttre förbindelser.
22. En ledamot rekommenderade att det inrättas en befattning som EU:s utrikesminister, som skulle vara underställd ordföranden i Europeiska rådet och ha samma funktion som den nuvarande höge representanten och även ha befogenhet när det gäller yttre förbindelser.
23. Ett stort antal talare ansåg att frågan om vilken roll den höge representanten och kommissionsledamoten med ansvar för yttre förbindelser skall ha måste diskuteras mer ingående i samband med en bredare debatt om institutionerna.

iii. Avslutningsanförande

24. Vice ordförande Jean-Luc Dehaene betonade att arbetsgruppen har bedrivit sitt arbete i syfte att främja ömsesidig förståelse och sammanjämka de meningsskiljaktigheter som fanns i ett antal frågor. Arbetsgruppens medlemmar hade haft det gemensamma målet att fastställa en gemensam grund som kunde göra det möjligt för unionen att successivt uppnå ett effektivare och mer samstämmigt agerande. Han noterade att ett antal av arbetsgruppens rekommendationer fick brett stöd av plenarmötet.

25. Som svar på kommentarerna sade han att användningen av omröstning med kvalificerad majoritet inom GUSP bör ses som ett viktigt instrument för att bidra till enighet, att unionens medlemskap i internationella organisationer inte kommer att påverka medlemsstaternas status i dessa organisationer och att förslagen om en europeisk diplomattjänst och diplomatakademi är en komplement till medlemsstaternas motsvarigheter och inte avser att ersätta dessa. Slutligen bekräftade han att alternativet med en person som innehar befattningarna som hög representant och kommissionsledamot för yttre förbindelser, som det återspeglas bland rekommendationerna i rapporten, hade lagts fram för att skapa balans mellan, å ena sidan, behovet av att upprätthålla de skilda arrangemangen mellan uppläggningspolitiken på GUSP-området och andra aspekter av de yttre förbindelserna och, å andra sidan, behovet av att öka samstämmigheten inom hela skalan av EU:s yttre åtgärder.
26. Jean-Luc Dehaene noterade att diskussionen om den höge representantens roll och kommissionens ansvar på området yttre åtgärder samt de specifika frågorna om "dubbla befogenheter" kommer att fortsätta i samband med den bredare debatten om institutionerna.

Försvarsfrågor

- **Debatt om rapporten från arbetsgrupp VIII där Michel Barnier är ordförande (CONV 461/02)**

i. Michel Barniers föredragning av rapporten

27. Michel Barnier som är ordförande i arbetsgrupp VIII föredrog sin rapport (CONV 461/02). Han framhöll att den första delen av rapporten är avsedd att vara beskrivande. Detta är viktigt om de efterföljande rekommendationerna skall kunna ses i ett sammanhang. Genom försvarsfrågornas särskilda karaktär har arbetsgruppen varit särskilt förpliktad att formulera rekommendationer som både är realistiska och trovärdiga. De olika medlemmarna i arbetsgruppen har närmat sig ämnet från olika utgångspunkter. Trots detta innehåller den andra delen av rapporten ett antal rekommendationer som fick brett stöd i arbetsgruppen. I rapporten redogörs tydligt för de meningsskiljaktigheter som kom till uttryck. De mycket olikartade kapaciteter, bakgrunder och ambitioner som återspeglas i gruppmedlemmarnas

bidrag framhävde behovet av flexibilitet. En viktig del av rapporten är därför det avsnitt där förslag framförs om att utveckla särskilda former för närmare samarbete mellan de medlemsstater som vill vidareutveckla vissa aspekter av ESFP. Michel Barnier välkomnade den överenskommelse som nyligen träffats om permanenta arrangemang mellan unionen och Nato, som banar väg för unionen att bedriva egna operationer i f.d. jugoslaviska republiken Makedonien och i Bosnien. Han redogjorde för de viktigaste av arbetsgruppens rekommendationer.

ii. **Plenardebatt**

28. Under diskussionen fanns det brett stöd för resultatet av arbetsgruppens överläggningar och många talare ställde sig helt bakom rekommendationerna i rapporten. Flera talare framhöll vikten av man i rapporten nämner de övergripande målen för ESFP och särskilt att arbetsgruppens rekommendationer inte är avsedda att göra unionen till en militärallians. Några talare betonade att det är viktigt att ESFP fortsätter att vara en del av unionens gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik. Detta innebar för en del att det konstitutionella fördraget inte bör innehålla något separat kapitel om försvaret. En talare kunde inte stödja rapporten och ansåg att försvars- och säkerhetsfrågor är en angelägenhet för de enskilda medlemsstaterna och Nato. En annan talare beklagade alla ytterligare åtgärder för att utveckla ESFP och ville i stället se en demilitarisering av unionen.
29. Rapportens rekommendationer om aktualisering av Petersberguppdragen stöddes av det stora flertalet talare. En talare ville ha garantier för att tillägget av "konfliktförebyggande" inte skulle möjliggöra för unionen att vidta militära åtgärder i förebyggande syfte. Det fanns också brett stöd för förslagen om att säkerställa ökad samstämmighet och effektivitet vid genomförandet av krishanteringsinsatser. Flera välkomnade särskilt rekommendationen om att förstärka den höge representantens roll vid krishanteringsinsatser. En del betonade (vilket klargjordes i rapporten) att den höge representanten bör arbeta under ledning av rådet och i nära och ständig kontakt med Kommittén för utrikes- och säkerhetspolitik och att den militära ledningens integritet bör respekteras vid alla nya arrangemang.

30. Förslaget om att inrätta en fond för finansiering av de förberedande faserna av krishanteringsinsatser fick brett stöd. En talare framhöll att det är viktigt att finna en lösning på frågan om finansiering av gemensamma kostnader för de militära aspekterna av krishanteringsinsatser.
31. Ett antal talare välkomnade rekommendationerna i syfte att underlätta flexibilitet vid beslutsfattande. Andra befarade dock att varje arrangemang för att främja flexibiliteten kan leda till splittring. Särskilt föreslog man att sådana arrangemang skulle stödja sig på unionens befintliga institutioner. Flera talare stödde förslaget att införa en form av närmare samarbete (enligt mönster från euroområdet) för de medlemsstater som så önskar. Några talare betonade att det är viktigt att fastställa kriterier för deltagandet, men en insisterade på att kriterierna bör utformas så att man undviker att utesluta de medlemsstater som har mer begränsade militära resurser. Ett antal talare ställde sig bakom en utvidgning av det närmare samarbetet till att omfatta ESFP. En del var dock försiktigare och begärde ytterligare diskussion. En talare insisterade särskilt på att de uppgifter som redan föreskrivs i fördraget (t.ex. Petersberguppgifterna) även i fortsättningen bör förutsätta stöd från hela EU.
32. Det fanns brett stöd för att i fördraget införa en klausul om solidaritet, vilken skulle medge en mobilisering av alla instrument som unionen förfogar över (inklusive militära medel och ESFP-strukturerna samt det rättsliga samarbetet och polissamarbetet, räddningstjänsten, gränskontrollen, osv.) för att hjälpa medlemsstaterna att hantera terroristattacker på unionens territorium och skydda civilbefolkningen och de demokratiska institutionerna. En del ansåg det viktigt att parametrarna för tillämpning av en sådan klausul, enligt arbetsgruppens rapport, respekteras.
33. Ett antal talare ville gå längre genom att utsträcka räckvidden av denna klausul och stödde därför tanken på en klausul för solidaritet och gemensam säkerhet som inte skulle begränsas till hotet från terrorismen. Flera ansåg att det framtida fördraget bör innehålla en klausul om kollektivt försvar, eventuellt som ett protokoll som är öppet för de medlemsstater

som vill ansluta sig till det. Några ansåg att detta skulle göra det möjligt att inom EU:s ram införliva de försvarsåtaganden enligt artikel V i Brysselpakten som återstår inom Västeuropeiska unionen. Flera talare motsatte sig kraftigt allt eventuellt införande av ett kollektivt försvar i EU. En ledamot kunde tänka sig att ta in åtagandet i artikel V i VEU-fördraget i ett protokoll, under förutsättning att det kompletteras med bestämmelserna i artikel IV i samma fördrag.

34. Förslaget om att upprätta en pool av civila eller militära enheter som är specialiserade inom räddningstjänst välkomnades. En talare ville ha bekräftelse på att man skulle kunna utnyttja dessa vid naturkatastrofer.
35. Stödet var enhälligt för rekommendationen att inrätta en europaisk byrå för försvarsmateriel och strategisk forskning. Flera talare ansåg att denna bör kombineras med en öppnare marknad inom försvarssektorn som slutligen kan leda fram till införandet av en inre marknad. En begärde att den nuvarande artikel 296 skall revideras för att uppnå detta. Flera talare framhöll vikten av tillräckliga resurser för en trovärdig ESFP och välkomnade därför arbetsgruppens rekommendationer om en mekanism för att utvärdera resurserna. Det betonades särskilt att det på detta område är viktigare att mäta resultatet än insatserna. Det fanns också brett stöd för rekommendationen att inrätta en rådskonstellation för försvarsministrarna.
36. När det gäller de institutionella strukturerna stödde många talare rekommendationen att den höge representanten bör fortsätta att ansvara för ESFP. Flera talare underströk att det är viktigt med en adekvat parlamentarisk kontroll på ESFP-området. Några ansåg att detta främst är en fråga för de nationella parlamenten (det föreslogs att de nationella parlamenten skall göras uppmärksamma på arbetsgruppens rapport). Några talare ansåg dock att Europaparlamentet bör ha en större roll, som skulle sträcka sig så långt att det skulle krävas ett godkännande från Europaparlamentets sida innan en insats inleds. Det ställdes frågor om framtiden för VEU:s parlamentariska församling för den händelse att de återstående VEU-åtagandena överförs till EU. En del föreslog att Europaparlamentet kunde påta sig denna roll.

iii. Slutsatser

37. Michel Barnier uttryckte sin tillfredsställelse över att arbetsgruppens rapport hade mottagits mycket positivt av konventet. Det fanns nästan totalt stöd för arbetsgruppens rekommendationer på flera punkter. Han drog följande slutsatser:

- a) Det råder enighet om förslaget om aktualisering av Petersbergsuppdragen och om förslagen om ökad samstämmighet och effektivitet vid krishantering.
- b) Det fanns ett mycket brett stöd från konventet för en klausul för solidaritet. Denna måste formuleras noggrant i det nya fördraget, så att den är tydlig vad gäller räckvidden och urvalet av tillgängliga instrument.
- c) Man hade ställt sig bakom förslaget om en byrå för försvarsmateriel/resurser.
- d) Det fanns starkt stöd för att den höge representanten skall fortsätta att ansvara för ESFP. Detta måste allmänt beaktas vid framtida diskussioner om de institutionella arrangemangen på området yttre åtgärder (som uppföljning av debatten om rapporten från arbetsgrupp VII).
- e) Man hade inte nått enighet om förslagen i syfte att medge flexibilitet varken i fråga om krishantering eller kollektivt försvar. Starka krav från ett antal konventsledamöter att gå längre hade noterats. Presidiet måste diskutera uppdelningen mellan möjliga former av närmare samarbete och räckvidden av en försvarspolitik som skulle inbegripa alla EU-medlemmar och allas nödvändiga politiska solidaritet.
- f) Det fanns också starka krav på adekvat parlamentarisk kontroll, vilken främst skulle utövas via de nationella parlamenten.

3. Frågestund

38. Inga frågor.

II. NÄSTA KONVENTSMÖTE

39. Ordföranden meddelade att nästa konventsmöte kommer att äga rum på eftermiddagen måndagen den 20 januari och på förmiddagen tisdagen den 21 januari. Det kommer att ägnas åt frågan om institutionernas sätt att fungera.

=====

Plenarmötet den 20 december 2002

TALARLISTA

i turordning

Yttre åtgärder – Försvarsfrågor

Debatt om rapporten från arbetsgrupp VII där Jean-Luc Dehaene är ordförande

(CONV 459/02)

Debatt om rapporten från arbetsgrupp VIII där Michel Barnier är ordförande

(CONV 461/02)

Alain LAMASSOURE – Europaparlamentet

René van der LINDEN – Nederländerna (Parlamentet)

Peter HAIN – Förenade kungariket (Regeringen)

Louis MICHEL – Belgien (Regeringen)

Antonio VITORINO – kommissionen

Paraskevas AVGERINOS – Grekland (Parlamentet)

Teija TIILIKAINEN – Finland (Regeringen)

Andrew DUFF – Europaparlamentet

Frans TIMMERMANS – Nederländerna (Parlamentet)

Lamberto DINI – Italien (Parlamentet)

Kimmo KILJUNEN – Finland (Riksdagen)

Hubert HAENEL – Frankrike (Parlamentet)

Lena HJELM-WALLEN – Sverige (Regeringen)

Marta FOGLER – Polen (Parlamentet)

(Blå kort: Kiljunen, Serracino-Inglott, Hain, MacLennan, Kelemen)

Henning CHRISTOPHERSEN – Danmark (Regeringen)

Valdo SPINI – Italien (Parlamentet)

John CUSHNAHAN – Europaparlamentet

Michael ATTALIDES – Cypern (Regeringen)

Pierre LEQUILLER – Frankrike (Parlamentet)

Dick ROCHE – Irland (Regeringen)

Elmar BROK – Europaparlamentet

Gijs de VRIES – Nederländerna (Regeringen)

Klaus HÄNSCH – Europaparlamentet

Carlos CARNERO – Europaparlamentet
Peter SKAARUP – Danmark (Parlamentet)
Rytis MARTIKONIS – Litauen (Regeringen)
Ivan KORCOK – Slovakien (Regeringen)
John BRUTON – Irland (Parlamentet)
Linda McAVAN – Europaparlamentet
Ernâni LOPES – Portugal (Regeringen)
Josep BORRELL – Spanien (Parlamentet)
Gianfranco FINI – Italien (Regeringen)
Ben FAYOT – Luxemburg (Parlamentet)
Henrik HOLOLEI – Estland (Regeringen)
(Blå kort: Hain, MacCormick)
Alberto COSTA – Portugal (Parlamentet)
Piia-Noora KAUPPI – Europaparlamentet
Alfonso DASTIS – Spanien (Regeringen)
Henrik Dam KRISTENSEN – Danmark (Parlamentet)
Dominique de VILLEPIN – Frankrike (Regeringen)
Hanja MAIJ-WEGGEN – Europaparlamentet
Adrian SEVERIN – Rumänien (Parlamentet)
Maria Eduarda AZVEDO – Portugal (Parlamentet)
Aloiz PETERLE – Slovenien (Parlamentet)
Sylvia-Yvonne KAUFMANN – Europaparlamentet
Jan FIGEL – Slovakien (Parlamentet)
Ysar YAKIS – Turkiet (Regeringen)
Pronsias DE ROSSA – Irland (Parlamentet)
Peter SERRACINO-INGLOTT – Malta (Regeringen)
(Blå kort: Fayot, Hain, van Eekelen, MacCormick)
Joschka FISCHER – Tyskland (Regeringen)
Edmund WITTBRODT – Polen (Parlamentet)
Irena BELOHORSKÁ – Slovakien (Parlamentet)
(Blå kort: Kiljunen)
Pervenche BERÈS – Europaparlamentet
Georges KATIFORIS – Grekland (Regeringen)
Jacques SANTER – Luxemburg (Regeringen)

Teresa ALMEIDA GARRETT – Europaparlamentet
Jürgen MEYER – Tyskland (Parlamentet)
István SZENT-IVANYI – Ungern (Parlamentet)
William ABITBOL – Europaparlamentet
Gisela STUART – Förenade kungariket (Parlamentet)
Sören LEKBERG – Sverige (Riksdagen)
Alejandro MUÑOZ ALONSO – Spanien (Parlamentet)
Riitta KORHONEN – Finland (Riksdagen)
Liviu MAIOR – Rumänien (Parlamentet)
Hennes FARNLEITNER – Österrike (Regeringen)
Cristiana MUSCARDINI – Italien (Parlamentet)
Rihards PIKS – Lettland (Parlamentet)
Jan KOHOUT – Tjeckien (Regeringen)
Göran LENNMARKER – Sverige (Riksdagen)
Kemal DERVIS – Turkiet (Parlamentet)
(Blå kort: Spini, Kiljunen, Dini)
Joschka FISCHER – Tyskland (Regeringen)
